

UNA AMIGA D'UN ALTRE MÓN

MARTINA SABATÉ CORTIELLA 1r C

La Laia és una nena de nou anys, de cabells castanys i ulls blaus. Viu en un petit poble dels Pirineus. Des de molt petita havia somiat en ser astrònoma, sempre demanava als seus pares d'anar a un planetari o que l'hi comprassin un telescopi. Però els seus pares aquest tema no els interessava i mai la portaven als llocs que ella volia, ni tampoc li deixaven tenir cap telescopi, ni cap llibre sobre l'espai, ja que deien que només eren coses inútils.

Fa un o dos anys la Laia va trobar un telescopi vell a les golfes de casa els avis, quan el va veure es va posar molt contenta, l'únic inconvenient era que la lent del telescopi no funcionava bé, així que va anar a veure el seu millor amic, en Lluís, que era un manetes i en un obrir i tancar d'ulls va tenir el telescopi arreglat. Des d'aquell dia la Laia guardava el telescopi al fons de l'armari, juntament amb les revistes sobre l'espai que li aconseguia la seva millor amiga la Mireia, que era la filla del quiosquer del poble.

Una nit calorosa d'estiu, la Laia tenia la finestra oberta de la seva habitació per contemplar les estrelles. Quan de sobte va entrar una avioneta de paper per la finestra. La Laia va agafar l'avioneta tota encuriosida, i va desplegar el paper, a dintre hi havia una nota que hi deia "Quedem al descampat, del costat de l'escola a les 12:00". La Laia va veure que la nota estava firmada per la Mireia i en Lluís. Quan eren les 12 la Laia es va posar la jaqueta i va sortir per la finestra de la seva habitació. Va lliscar per la canalera fins arribar al terra, llavors va començar a córrer cap el descampat, allí l'esperaven la Mireia i en Lluís. En Lluís li va dir que el seu pare havia d'anar a la NASA, l'agència de l'espai dels Estats Units d'Amèrica, i també li va dir que les convidava a venir amb ell. La Laia es va posar molt contenta i va dir que els hi diria als seus pares que anaven a Nova York.

La Laia va tornar a corre-cuita cap a casa. Una vegada a l'habitació, la Laia es va posar a dormir. L'endemà al matí la Laia els va explicar tota la història inventada als seus pares i als seus pares l'hi van deixar anar. Aquella mateixa tarda van començar a preparar la maleta, ja que demà a les 12 del matí s'enlairava l'avió.

L'endemà al matí es van aixecar aviat i van agafar el cotxe per anar cap a l'aeroport de Barcelona, un cop a l'aeroport van pujar a l'avió. El viatge en avió va ser tranquil i sense cap imprevist. Un cop als Estats Units van agafar un taxi que els va portar fins a un luxós hotel al costat de NASA. Van deixar les maletes a l'hotel i cadascú va agafar una motxilla amb una mica de menjar i roba per abrigar-se. Un cop a la NASA van visitar totes les instal·lacions. Al final van anar a veure la pista d'aterratge i enlairament de coets. Allí hi havia un immens coet que enviava satèl·lits a l'espai.

Com que els nens tenien molta curiositat van pujar al coet. De sobte, es va sentir una sotragada i el coet es va començar a enlairar. Els nens es van lligar amb uns cinturons de seguretat que hi havien a les parets. Un cop a l'espai el coet va sortir del sistema solar, i es van dirigir cap un lloc on no hi havia cap planeta. Allí el coet es va quedar flotant al mig de l'espai. Els nens havien patit un bon ensurt, en Lluís va començar a observar els comandaments, va veure que no quedava gaire combustible al coet, així

que va pensar que el millor era ara menjar una mica i, després, ja intentaria arrencar la nau i anar cap el planeta més proper.

Així ho va fer, en Lluís va aconseguir arrencar la nau, però ja portaven moltes hores i no trobaven cap planeta, el combustible s'estava a punt d'acabar quan la Laia va assenyalar un planeta bastant petit de color verd. Allí van fer un aterratge bastant violent. Un cop van aterrar van sortir del coet i van començar a estudiar aquell planeta, ben mirat s'assemblava molt a la terra. La Mireia va descobrir que havien aterrat damunt d'un petit turonet, i que hi havia un camí que portava cap un poble que estava al peu del turó. Els nens es van carregar les motxilles a l'esquena i van començar a caminar cap el petit poble. Pel camí van veure una petita casa on hi havia una nena que conreava el camp del costat, aquella nena al veure'ls va córrer cap a ells i al veure que no eren els seus amics i que no s'assemblaven a la gent d'aquell planeta ja que no tenien ni antenes ni cua , es va espantar molt.

La Laia li va dir que no tingués por i la nena la va entendre ja que parlava la mateixa llengua que ella. Es van presentar i la nena els va dir que es deia Foc i també els hi va dir que es trobaven en un planeta anomenat Firenze. La Foc els va convidar a prendre una tassa de xocolata calenta. La Mireia, la Laia i el Lluís, li van explicar la seva història i ella els va dir que al poble hi havia un magatzem on hi havia combustible per les naus, però que l'haurien de robar, ja que no el venien a ningú, ni el donaven tampoc.

La Foc, la Laia, la Mireia i en Lluís van pensar un pla per entrar a aquest magatzem. Al matí van agafar totes les eines que necessitaven per desactivar l'arma. Cadascú tenia un paper en aquesta operació. Primer de tot la Mireia va forçar la porta, tot seguit la Foc va passar el làser, la Laia va desactivar l'alarma de la sala de control i en Lluís li va tocar la part més complicada de desactivar totes les trampes que hi havien davant del barrils de combustible. Un cop van tindre els barrils van haver de marxar a corre-cuita ja que un vigilant robot els havia vist. Els nois van fer una llarga cursa amb un molts tombs per despistar el robot, un cop van arribar a casa de la Foc, van respirar tots alleujats. Llavors la Foc els va donar com una mena de mòbil per comunicar-se amb ella des de la Terra.

Cap a mitja tarda els nens van carregar el combustible, es van acomiadar de la Foc i van enlairar-se cap a la terra. Com que ja sabien manejar la nau el viatge el van poder fer ràpid. Quan van aterrar a la Terra i van baixar de la nau hi havia allí tots els seus pares que al veure els seus fills es van quedar alleujats. La Laia es pensava que els seus pares s'enfadarien molt amb ella , però no, van entendre que no l'hi havia fet cas i per això li van dir que li deixarien complir els seus somnis sempre i quan ella no els hi digués més mentides.

f

i